

KM

คู่มือการจัดการความรู้

ด้านการผลิตบัณฑิต และด้านการวิจัย

โครงการปรัชญาดุขฎฐิบัณฑิตทางสังคมศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย

ประจำปีการศึกษา 2562

จัดทำโดย

คณะกรรมการจัดการความรู้

โครงการปรัชญาคุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย

1

**เทคนิคการสุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในงานคุษฎีนิพนธ์ได้อย่าง
ถูกต้องว่า**

การสุ่มตัวอย่าง (Sampling) เป็นการเลือกสมาชิกจากประชากรโดยพยายามทำให้สมาชิกที่เลือกมาเหล่านั้น เป็นตัวแทนที่ดีของประชากรได้นั้น จะต้องทำการเลือกแบบสุ่ม (Random) หรือเลือกอย่างไม่ลำเอียง (Unbias) คือ พยายามให้สมาชิกแต่ละตัวของประชากรมีโอกาสที่จะได้รับการเลือกเป็นตัวแทนเท่า ๆ กัน การที่จะได้ตัวอย่างเพื่อเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดได้นั้น จะต้องม่วิธีการสุ่มตัวอย่างที่มีกระบวนการอย่างมีระบบ ซึ่งประกอบด้วย

1. การนิยามประชากร ผู้วิจัยจะต้องนิยามขอบเขตของประชากรให้ชัดเจนว่าประชากรที่จะศึกษานั้น ประกอบด้วยอะไรบ้าง จำนวนเท่าใด มีขอบเขตแค่ไหน และมีหน่วยการวัดเป็นอย่างไร เช่น ต้องการทราบว่ารายจ่ายโดยเฉลี่ยของนักศึกษาในสถาบันการพลศึกษาเป็นเท่าใด ผู้วิจัยจะต้องว่านักศึกษาในสถาบันการพลศึกษาหมายถึงใครบ้าง

2. การทราบบัญชีรายชื่อของสมาชิกในประชากร หลังจากนิยามประชากรอย่างชัดเจนแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็ต้องทำการพิจารณารายชื่อของสมาชิกทั้งหมด ในประชากรว่ามีจำนวนถูกต้องครบถ้วนเพียงใด และเป็นรายชื่อที่เป็นปัจจุบันเพียงใด ซึ่งเรียกว่า ขอบเขตของประชากร

3. การเลือกตัวอย่าง หลังจากได้นิยามประชากรและพิจารณابیรายชื่อรายชื่อของสมาชิกทั้งหมดในประชากรแล้ว นักวิจัยก็ต้องทำการสุ่มตัวอย่างจากประชากรนั้น การสุ่มตัวอย่างมีหลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีก็เหมาะสมกับลักษณะของข้อมูลและจุดมุ่งหมายของการใช้ข้อมูลแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ดีไม่ว่าจะใช้

เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบใดก็ตาม จุดมุ่งหมายในการสุ่มตัวอย่างก็เพื่อให้ตัวอย่างที่สุ่มมาได้นั้นเป็นตัวแทนที่ดีของประชากรทั้งหมด

4. การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของแต่ละปัญหา ถ้าหากประชากรที่จะสุ่มตัวอย่างมีความเป็นเอกพันธ์ (Homogeneous) ขนาดตัวอย่างเล็ก ๆ ก็มีความเพียงพอ เช่น การสุ่มตัวอย่างน้ำ 1 ลิตร จากน้ำทั้งหมดในโอ่ง 1,000 ลิตร ก็เป็นการเพียงพอ แต่ถ้าประชากรไม่มีความเป็นเอกพันธ์ คือ มีการ

เปลี่ยนแปลงมาก เช่น ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในด้านการศึกษาหรือทางด้านจิตวิทยา จำเป็นจะต้องให้ขนาดตัวอย่างมีจำนวนมากพอ โดยทั่วไปในการพิจารณาขนาดของตัวอย่างนี้ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ที่ควรนำมาพิจารณา คือ ธรรมชาติของประชากร เทคนิคการสุ่มตัวอย่างและระดับความถูกต้องของข้อมูลที่ต้องการ

โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ดี แบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ ดังนี้

1. การสุ่มที่คำนึงถึงความน่าจะเป็นในการสุ่ม (Probability Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างที่คำนึงถึงความน่าจะเป็น หรือโอกาสของสมาชิกแต่ละหน่วยที่จะได้รับเลือก ซึ่งสมาชิกทุก ๆ หน่วย ของกลุ่มประชากรจะมีความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะได้รับเลือกเท่ากันกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสุ่มแบบนี้จะเป็นตัวแทนที่ดีของกลุ่มประชากรเป้าหมายได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สุ่มแบบไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็นในการสุ่ม การสุ่มตัวอย่างที่คำนึงถึงความน่าจะเป็นในการสุ่มได้แก่

1.1 การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Sample Random Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่าง ซึ่งหน่วยตัวอย่างประชากรที่เปิดโอกาสให้ประชากรทุกหน่วยมีสิทธิได้รับการเลือกเท่า ๆ กัน โดยมีบัญชีรายชื่อของประชากรทุก

หน่วย แล้วทำการจับสลากหรือใช้ตารางเลขสุ่ม (Random Number Table) จนได้กลุ่มตัวอย่างประชากรครบตามต้องการ เช่น การสุ่มนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา การสุ่มแบบนี้มีข้อดี คือ 1) มีหลักประกันทางสถิติที่เชื่อได้ว่าหน่วยของประชากรแต่ละหน่วยจะได้รับโอกาสในการเลือกเท่าๆ กัน กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสจะเป็นตัวแทนของประชากรได้ดีถ้าขนาดของกลุ่มตัวอย่างพอเพียงและมีลักษณะคล้ายคลึงกัน 2) ทำได้ง่ายและรวดเร็ว เหมาะกับประชากรที่มีจำนวนมาก ส่วนข้อจำกัดคือ 1) สิ้นเปลืองเวลาในการทำฉลากและการจับสลากให้ครบตามจำนวนประชากรทั้งหมด 2) ถ้าไม่มีตารางเลขสุ่ม จะทำให้เกิดความไม่สะดวก 3) กรณีที่ประชากรแบบไม่จำกัดจะไม่สามารถนำไปใช้ได้เนื่องจากไม่สามารถสร้างบัญชีรายชื่อประชากรได้

1.2 การสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Random Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบสุ่มเป็นช่วง ๆ โดยมีบัญชีรายชื่อของประชากรทุกหน่วย ทำการสุ่มหาตัวอย่างเริ่มต้น แล้วนับไปตามช่วงของกลุ่ม ซึ่งการกำหนดช่วงของกลุ่มนั้นอาจใช้วิธีคำนวณค่าสัดส่วนของขนาดของกลุ่มประชากรกับขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยการนำจำนวนในกลุ่มประชากรหารด้วยจำนวนหน่วยในกลุ่มตัวอย่างมาเป็นช่วงของการสุ่ม เช่น ต้องการสุ่มนักเรียน 250 คน จากนักเรียนทั้งหมด 1,000 คน ดังนั้นจึงสุ่มทุก

ๆ 4 คน เอามา 1 คน สมมติว่าเมื่อสุ่มผู้ที่ตกเป็นตัวอย่างคนแรกได้หมายเลข 002 คนที่สองก็ตกเป็นตัวอย่าง

การสุ่มน้อยลง 2) การแบ่งประชากรเป็นระดับชั้นจะทำให้ผู้วิจัยสามารถเลือกกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละระดับชั้นแตกต่างกันไปแล้วแต่ความเหมาะสม 3) สามารถประมาณค่าประชากรรวมได้และสามารถประมาณค่ากลุ่มย่อยในแต่ละระดับชั้นได้ด้วย 4) ช่วยให้ผู้วิจัยมั่นใจได้ว่าจะได้กลุ่มตัวอย่างที่สามารถนำมาวิเคราะห์

4

ได้แก่หมายเลข 006 สำหรับที่ 3 และคนต่อ ๆ ไป จะได้หมายเลข 010, 014, 018, 022,..., จนได้กลุ่มตัวอย่าง 250 คน การสุ่มแบบนี้มีข้อดี คือ 1) สะดวกและประหยัดเวลามาก 2) ผลที่ได้จากการสุ่มมีระบบจะให้ผลดี เหมือนกับ การสุ่มอย่างง่าย ส่วนข้อจำกัด คือ 1) มีความยุ่งยากในการหาค่าตัวเลขเพื่อนำมากำหนดช่วงระยะความห่างกันของแต่ละหน่วยตัวอย่าง 2) อาจจะได้กลุ่มตัวอย่างที่ลำเอียง ได้ง่ายหากการเรียงลำดับของบัญชีรายชื่อของหน่วยประชากรเป็นการเรียงอย่างเป็นระบบที่มีผลต่อคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

1.3 การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ (Stratified Sampling)

เป็นการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบแบ่งประชากรออกเป็นพวกหรือชั้นตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยให้มีลักษณะภายในคล้ายกันหรือเป็นอันดับเดียวกันมากที่สุด แต่จะแตกต่างกันระหว่างชั้น จากนั้นจึงทำการสุ่มจากแต่ละชั้นขึ้นมาทำการศึกษา โดยใช้สัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่สุ่มขึ้นมาเท่ากันหรือไม่เท่ากันก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม

การสุ่มแบบนี้มีข้อดี คือ การสุ่มแบบนี้มีข้อดี คือ 1) ลักษณะความเป็นเอกพันธ์ของแต่ละกลุ่มย่อย จะทำให้เกิดช่วยลดความคลาดเคลื่อนใน

สมาชิกภายในกลุ่มย่อยมีคุณสมบัติแตกต่างกันมากที่สุด แต่ในขณะเดียวกัน ก็มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มน้อยที่สุด ถ้าการจัดกลุ่มของประชากรเป็นกลุ่มย่อย ๆ โดยใช้ท้องที่ทางภูมิศาสตร์เป็นหลัก การสุ่มตัวอย่างโดยวิธีนี้ ก็มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Area Sampling

5

ข้อมูลเพื่อตอบคำถามหรือให้ผู้วิจัยมั่นใจได้ว่าจะได้กลุ่มตัวอย่างที่สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้แน่นอน ส่วนข้อจำกัดในการสุ่มแบบนี้ คือ 1) เป็นวิธีการสุ่มที่ยุ่งยาก 2) กรณีที่เกณฑ์การจัดชั้นมีการกำหนดคุณลักษณะของประชากรมากเกิดไป ทำให้ต้องการขนาดของตัวอย่างรวมเป็นจำนวนมาก เพื่อนำมาใช้ในการจัดแบ่งชั้น บางครั้งขนาดของกลุ่มตัวอย่างรวมอาจมากกว่าขนาดของประชากรที่มีอยู่ก็ได้

1.4 การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มหรือพื้นที่ (Cluster or Area Sampling) ในกรณีที่ประชากรอยู่กระจัดกระจายกัน การสุ่มตัวอย่างประชากรมักประสบปัญหาที่อาจทำไม่ได้ในทางปฏิบัติหรือทำได้แต่สิ้นเปลืองมาก อาจสุ่มโดยแบ่งประชากรออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ เรียกว่า Cluster เช่นให้ห้องเรียนเป็นตัวอย่าง เป็นต้น หลักการที่สำคัญคือ ให้

ลักษณะการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม

การสุ่มแบบนี้มีข้อดี คือ

1) ประหยัดค่าใช้จ่ายในการเดินทางเก็บข้อมูล เพราะกลุ่มตัวอย่างอยู่ในพื้นที่เดียวกัน 2) แต่ละกลุ่มไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นที่รวมของสมาชิกโดยธรรมชาติที่มีอยู่แล้วก็ได้ เช่น โรงเรียน แต่อาจจะเป็นกลุ่มที่ถูกสร้างขึ้นมาเองก็ได้ ส่วนข้อจำกัดคือ 1) ไม่เหมาะสมกับประชากรที่มีขนาดเล็ก

ประชากรจากหน่วยหรือลำดับชั้นที่ใหญ่ก่อน จากหน่วยที่สุ่มได้ก็ทำกาสุ่มหน่วยที่มีลำดับใหญ่รองลงไปทีละชั้น ๆ จนถึงกลุ่มตัวอย่างในชั้นที่ต้องการ

วิธีการสุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นการเลือกตัวอย่างที่ตัวอย่างมีโอกาสจะถูกเลือกเท่าเทียมกัน ซึ่งเป็นพื้นฐานของทฤษฎีความน่าจะเป็นและทฤษฎีความน่าจะเป็น เป็นรากฐานของสถิติอ้างอิง (Inferential Statistics) ฉะนั้นถ้าผู้วิจัยจะอ้างอิงค่าสถิติจากกลุ่มตัวอย่างไปยังค่าพารามิเตอร์ ก็ควรใช้วิธีการสุ่มข้างต้นนี้

๒. การสุ่มที่ไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะได้รับการเลือก

มาเห็นเป็นเท่าใด จึงเป็นการเลือก ตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ส่วนมากใช้ในการศึกษาที่ไม่สามารถจะกำหนดขอบเขตของประชากรได้แน่นอน มีเวลาและสิ่งอำนวยความสะดวกจำกัดอาศัยการตัดสินใจตามความสะดวกของผู้วิจัยเป็นหลักการสุ่มแบบนี้ ทำให้เกิดความลำเอียงในการสุ่มตัวอย่างได้ง่าย ซึ่งได้แก่

๒.1 การสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยพยายามเก็บตัวอย่างเท่าที่จะทำได้ตามที่มืออยู่หรือที่ได้รับความร่วมมือ ตัวอย่างที่ได้จึงเป็นกรณีที่เผชิญหรือยินดีให้ความร่วมมือหรืออยู่ในสถานที่หรือตกอยู่ในสภาวะดังกล่าวตามจำนวนที่ต้องการ

2) ข้อมูลอาจไม่เที่ยงตรงแม่นยำเท่ากับการสุ่มแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ เพราะไม่ทราบค่าประชากรของกลุ่มที่ไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.5 การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Stage Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบแบ่งประชากรออกเป็นลำดับชั้นต่าง ๆ เช่นภาค จังหวัด อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน เป็นต้น แล้วทำการสุ่ม

2.2 การเลือกแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัยกำหนดได้ล่วงหน้าเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยบังเอิญ เช่น ผู้วิจัยต้องการกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน เป็นชาย 30 คน เป็นหญิง 20 คน แล้วก็เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ประชาชน ที่รองลงเรือที่ท่าเรือให้ได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ

2.3 การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างให้ตรงตามหลักเกณฑ์หรือจุดมุ่งหมายของผู้วิจัย เลือกนักศึกษาที่มีผลการเรียนตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป เลือกสัมภาษณ์นักกรีฑาที่เป็นตัวแทนทีมชาติไทย เป็นต้น

การเปรียบเทียบการเลือกตัวอย่างโดยใช้และไม่ใช้ความน่าจะเป็น วิธีการเลือกหน่วยตัวอย่าง หากใช้ความน่าจะเป็นวิธีการ คือ Random, systematic sampling, PPS sampling ข้อดีคือ ไม่ลำเอียง/เอนเอียง, ทุกหน่วยมีโอกาสถูกเลือกเป็นหน่วยตัวอย่าง, อ้างอิงไปยังประชากรได้, ควบคุมความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการเลือกตัวอย่างได้ (Sampling error) ข้อเสียคือ มีขั้นตอนที่ยุ่งยาก ส่วนวิธีการเลือกหน่วยตัวอย่าง หากไม่ใช้ความน่าจะเป็น วิธีการคือ purposive sampling, quota sampling, accidental sampling, ข้อดีคือ สะดวก, รวดเร็ว, ประหยัดค่าใช้จ่าย ข้อเสีย

คือ ลำเอียง/เอนเอียง, ไม่สามารถอ้างอิงไปยังประชากรได้ จะสามารถสรุป
อยู่เพียงขอบเขตของกลุ่มตัวอย่าง

เท่านั้น, หน่วยตัวอย่างที่ได้นั้นขึ้นอยู่กับความตั้งใจของนักสถิติ และ
องค์ประกอบบางตัวไม่สามารถควบคุมได้ ดังนั้นไม่มีวิธีการทางสถิติที่จะมา
คำนวณความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการสุ่มตัวอย่างได้ (sampling error)

การสนทนากลุ่ม (Focus Group)

การสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ จากการสอบถามบุคคลในกลุ่มเพื่อให้ได้มาถึงความคิดเห็น ความเชื่อ หรือทัศนคติ ต่อสินค้า บริหาร หรือแนวคิด โดยคำถามจะถูกถามในรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์แบบต่าง ๆ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมมีโอกาสพูดคุยและแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระระหว่าง ผู้ร่วมวิจัยหรือผู้เข้าร่วมด้วยกันเอง โดยในขณะเดียวกันผู้ทำวิจัยต้องทำการจดบันทึกการสนทนาที่เกิดขึ้น การสนทนากลุ่มจำเป็นต้องคัดเลือกกลุ่มอย่างเหมาะสม เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่สอดคล้องกับความต้องการ

จุดเด่นของการสนทนากลุ่ม คือ การสนทนากลุ่มจะได้ข้อมูลเชิงลึกและนักวิจัยสามารถนำข้อมูลเชิงลึกเชิงไปใช้ได้ ส่วนใหญ่เกิดจากการนำเสนอแนวคิดของผู้หนึ่งไปกระตุ้นแนวคิด ความจำ หรือประสบการณ์ของผู้ที่อยู่ในกลุ่ม ทำให้มีแนวคิดที่หลากหลายเกิดขึ้นระหว่างการสนทนากลุ่ม โดยจะเกิดขึ้นในลักษณะลูกโซ่ได้ การสนทนากลุ่ม ช่วยเปิดโอกาสให้มีการพูดถึงในเรื่องที่หลายคนอาจไม่ยากพูดถึง เช่น การละเมิดทางเพศในที่ทำงาน ที่ผู้เข้าร่วมรู้สึกไม่ควรพูดถึง

การสนทนากลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ คือ การสนทนากลุ่มมีรูปแบบที่หลากหลายโดยมีแนวทางดำเนินการที่สามารถให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้โดย มีผู้ดำเนินรายการที่ดี ที่สามารถเชิญชวนให้ทุกคนมีส่วนร่วม และกล้าที่จะเสนอความเห็นและยังคงรักษาเป้าหมายของการวิจัยนั้นได้มีการวางคำถามที่เหมาะสม

ให้ตรงประเด็นหัวข้องานวิจัย โดยคำถามประกอบด้วย คำถามเริ่มต้นที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมรู้สึกคุ้นเคยกับหัวข้อ คำถามวิจัย ช่วยให้ผู้วิจัยได้คำตอบตามความต้องการ และคำถามสิ้นสุดที่ช่วยให้แน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดพลาดหรือหลุดรอด

ข้อจัดและปัญหาที่เกิดขึ้น ปัญหาของการสนทนากลุ่มประกอบด้วยสองส่วนหลักคือการอคติของกลุ่มและการโอนเอียงของผู้ดำเนินรายการที่มีการชี้นำตามเป้าหมายของการวิจัย ซึ่งแตกต่างจากการเก็บข้อมูลการทำวิจัยเชิงคุณภาพประเภทอื่นที่ผู้มีส่วนร่วมไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน

ปัญหาที่มักเกิดในระหว่างการสนทนาคือการไม่มีส่วนร่วม หรือไม่กล้ามีส่วนร่วมที่เกิดจากการจัดกลุ่มสนทนาไม่ดี อาทิ จับกลุ่มหัวหน้ากับลูกน้องมาร่วมแสดงความเห็นกันและกัน

ตัวอย่างการสนทนากลุ่มที่ล้มเหลวที่เห็นได้ชัดคือ New Coke ในปี พ.ศ.2523 ที่เป็นการชี้นำคำถามเพื่อให้ได้มาถึงผลลัพธ์ที่ต้องการจากเหตุผลด้านใดด้านหนึ่ง

การสนทนากลุ่ม คือการสัมภาษณ์ในอีกรูปแบบหนึ่งที่รวบรวมข้อมูลจากการสนทนากับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในประเด็นปัญหาที่เฉพาะเจาะจง โดยมีผู้ดำเนินการสนทนากลุ่ม (Moderator) เป็นผู้คอยจุดประเด็นในการสนทนาเพื่อชักจูงให้กลุ่มเกิดแนวคิดและแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นหรือแนวทางการสนทนาอย่างกว้างขวางและละเอียดลึกซึ้ง โดยมีผู้เข้าร่วมสนทนาในแต่ละกลุ่มประมาณ 6-10 คน ซึ่งเลือกมาจากประชากรเป้าหมายที่กำหนดเอาไว้ การสนทนากลุ่มเหมาะสำหรับการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายหลากหลาย เช่น การค้นหา

ประเด็นของเรื่องใด เรื่องหนึ่งที่ยังไม่มีความรู้มาก่อน การหาคำอธิบาย
สำหรับการเกิดปรากฏการณ์บางอย่าง การประเมินสถานการณ์

ประโยชน์ของการสนทนากลุ่ม คือใช้ในการศึกษาความคิดเห็น
ทัศนคติ ความรู้สึก การรับรู้ ความเชื่อ และพฤติกรรม ใช้ในการกำหนด
สมมติฐานใหม่ ๆ ใช้ในการค้นหาคำตอบที่ยังคลุมเครือ หรือยังไม่แน่ชัดของ
การวิจัยแบบสำรวจ เพื่อช่วยให้งานวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ใช้ประเมินผลด้าน
ธุรกิจ ซึ่งการเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยทั่วไปจะเลือกจากกลุ่มตัวอย่างที่มี
ลักษณะทางประชากร สังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม และมีประสบการณ์ที่
คล้ายคลึงกัน ซึ่งในขั้นตอนการดำเนินการสนทนากลุ่ม จะมีการกำหนด
ปัญหาหรือหัวข้อ รวมทั้งคำถามและวัตถุประสงค์ของการวิจัยให้เหมาะสม
การกำหนดกรอบการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การกำหนดทีมงาน ประกอบด้วย
ผู้ดำเนินการสนทนา ผู้จัดบันทึก และผู้ช่วยทั่วไป สร้างหรือทดสอบแนว
คำถาม เลือกกลุ่มตัวอย่าง และการจัดการสนทนากลุ่ม

อ้างอิง

Lindlof, T.R., & Taylor, B.C. (2002). *Qualitative Communication
Research Methods*, 2nd Edition. Thousand Oaks, CA: Sage.

Tracy, S.J., Lutgen-Sandvik, P., & Alberts, J.K. (2006). Nightmares,
demons and slaves: Exploring the painful metaphors of
workplace bullying. *Management Communication Quarterly*,
20, 148-185.

Guidelines for Conducting a Focus Group

Nachmais, Chave Frankfort; Nachmais, David. 2008. Research
methods in the Social Sciences: Seventh Edition New York,
NY: Worth Publishers

Rushkoff, Douglas, Get back in the box: innovation from the inside
out, New York : Collins, 2005
